

minis abstracti असूर्यम् exemplum occurrit in hymno in Indram et Agnim, III. 1. §. 12.: युवोरसूर्यं कितं « vestra aquarum largitio bona est. » Dürfte man nicht vielleicht तुर auf तर (तृ) « verleihen? » (vgl. वितर) zurückführen? Das उ würde keine Schwierigkeit machen; s. meine Abhandlung über die Declination §. 66.

b. आगत. Rosen hält गत für einen Aorist (statt अगमत्) ohne Augment; mir scheint diese Form eher ein 3te Pl. Med. des Imperfecti zu sein. Die Bedeutung ist die des Optativs. Vgl. वृषत् in der folgenden Strophe. — तूर्णि = क्षिप्र, Nigh. II. 15., von तर. Rosen.

c. उच्चास् = रश्मयस्, Nigh. I. 5. Vgl. zu I. 7. b. — स्वसराणि kommt bei Jaska (Nigh. I. 9.) unter den अर्हन्मानि vor. Die ursprüngliche Bedeutung scheint « sponte euntes » d. i. fugaces, instabiles gewesen zu sein. Rosen.

Str. 3. a. Die Scholien : अस्मिधः क्षयर्हिताः । Vgl. अद्रुक्स् (= द्रो-क्षर्हितास्) im folgenden Verse.

b. Rosen : एहिमायासस्, nom. pl., pro एहिमायास् « intentam providentiam habentes », सर्वतोव्याप्तप्रज्ञास्, schol. Ex scholiastae sententia vox aut composita est ex एहि (a r. ईह् « adniti, vires intendere », praefixo आः आ समन्तादीकृते इत्येहिः) et माया « sapientia, providentia »; aut fluxit ex verbis एहि मा यासीः « veni, ne discedas! » quibus aliquando Dii (विश्वे देवास्) Agnim in aquis latitantem alloquuti esse feruntur : यद्वा । सौचीकमग्निमप्सु प्रविष्टमेहि मा यासीरिति यद्वोचन् तदनुकरणकृतो ऽयं विश्वेषां देवानां व्यपदेश एहिमायास इति । Ad fabulam istam de Saukika-Agni in aquas confugiente, atque de Viçve-devis reductum ejus flagitantibus, respiciunt carmina tria, VIII. 1. §. 10—14, ad quae scholiastes hunc Taittirija-brāhmaṇae locum affert : अग्नेस्त्रयो भ्रातरो ज्यायांस आसन् ते देवैर्यो क्वयं वक्तुः प्रामीयन्त । सो ऽग्निर्बिभेत् इत्थं वाव अर्त्तिर्मा रिष्यति । इति स निली-